

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ α' Ἐστίας»

Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Ἡ Νέα Γυνή (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Κυρίαὶ καὶ ὄχι δεσποινίδες (ὑπὸ Π. Κ.). — Ἡ Χειραρτημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Γυναικείαι κινήσεις ἐν Ἰταλίᾳ. — Συνέδριον γυναικῶν ἐν Λονδίῳ (ὑπὸ κ. Μάϊας Δίουρα). — Συνταγὰί. — Εἰδοποιήσεις — Τὸ μῖσος (ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Β'

Ἡ ἀπάντησίς σας, μεθ' ὅλα τὰ πειστικὰ ἐπιχειρήματά της, δὲν μὲ ἔκαμε νὰ ἀλλάξω γνώμην, ὑποθέτω δὲ ὅτι εἰς τὴν ἰδικὴν μου κατηγορίαν θὰ ὑπάγωνται καὶ πολλαὶ ἐξ ὧν σὰς ἀνέγνωσαν.

Τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἐκανονίσθησαν πολὺ σοφὰ ἀπὸ τὴν φύσιν, ὥστε ἡ παραβίασις αὐτῶν νὰ ἔχη ὡς ἐπακόλουθα τὰς κοινωνικὰς καὶ φυσικὰς ἀνωμαλίαις, ὧν κα θιστάμεθα καθ' ἑκάστην μάρτυρες.

Ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ ἐν γένει ἐξαντλεῖται, ὄχι ἀπὸ ἀδράνεια τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ ὑπερβολικὴν κατὰ κρήνησιν αὐτοῦ. Τὸ κάλλος, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιοτάτην ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων, ἐκλείπει ὁσημέραι καὶ ἡ φυλὴ μας, φοβοῦμαι, ὅτι σιγά, σιγά, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἀρχικὸν πρόγονόν της — ἐὰν ἔχη δίκαιον ὁ Δάρβιν. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἰδίᾳ εἰς τὸν δρακόντειον τῆς ἐργασίας νόμον, ὁ ὅποιος εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ οἴκου καὶ πιέζει μετὰ τὴν ἀπάγην τοῦ ἀνεξαιρέτως γυναικῆ καὶ παιδικῆ πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας.

Ἡ γυνὴ ἐγεννήθη ἢ ὄχι φύσει ἀσθενεστέρα τοῦ ἀνδρὸς καὶ φύσει ὠραιότερα αὐτοῦ; Αὐτὸ δὲν δύνανται νὰ τὸ ἀρνηθοῦν, οὔτε οἱ ἄνδρες. Μάλιστα ἀκριβῶς ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουν τὰ ἐπιχειρήματά των οἱ ἀποποιοῦμενοι εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Ἡ γυνή,

λέγου, εἰς πάντα τόνον, ὀφείλει νὰ εἶναι ὠραία καὶ ὀφείλει ἀκόμη νὰ εἶναι ἀξιολόγητος. Ὅταν ἐπέμβῃ εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, θὰ χάσῃ ὅλον τὸ γόητρόν της, ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ κάλλους της. Ἡ μητρότης θὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ τούτου μεγάλως, καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὑποστῇ ράπισμα, τὸ ὅπ' ἴον θὰ τὴν ὀπισθοχωρήσῃ αἰῶνας ὅλους.»

Διὰ τὸ εἶναι λοιπὸν ἡ γυνὴ ὠραία πρέπει νὰ μὴ καταπονεῖται, νὰ μὴ ἐξαντλεῖται, νὰ μὴ γηράσκῃ πρὸ τῆς ὥρας της. Ἄλλως τε καὶ ἡ φύσις αὐτῆ διατί ἔκαμε τὴν γυναῖκα ἀσθενεστέραν; διατί τὴν ἔκαμε μᾶλλον λεπτοφυῆ καὶ εὐαίσθητον καὶ τρυφερὰν. Δὲν ἀπέδειξε διὰ τούτου ὅτι ἡ ἀντοχὴ της εἶναι μικρὰ καὶ ὅτι ἔχει ἀνάγκην εἰδικῶν περιποιήσεων καὶ μεριμῶν, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα ἔργον τῆς μητρότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ κάλλους καὶ τοῦ εἶδους; Ὁ κόπος αὐτὸς εἶναι τόσο μέγας καὶ ἡ ἐργασία τῆς μητρότητος τόσο ἰσχυρὰ, καὶ τόσο ἐξαντλητικὴ, ὥστε νὰ δικαιούται αὕτη εἰς ἀπαλλαγὴν πλήρη ἀπὸ πάσης ἄλλης ἐνασχολήσεως.

ὦ! αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς! ὦ! τὰ ἄθη αὐτὰ τῶν θερμοκηπίων, τὰ ὠραία, τὰ μυροβόλα, τὰ τρυφερά, τὰ διερχόμενα τὴν ζωὴν των μέσθ εἰς τὴν χλιδὴν τοῦ πλούτου καὶ μέσθ εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν μαλθακότητα καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀμεριμνησίαν, τῆς ὁποίας τὸ μυστήριον κατέχει μόνον ἡ Ἀνατολή. Ἴδου ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γυναικῆς, ὁ κληρονομηθεὶς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας. Ἴδου λαός, ὅστις ἠγνόησε τὴν δύναμιν τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐννεῖ νὰ τὸ διατηρήσῃ.

Συγκρίνατε σήμερον τὰς φυλάς καὶ τὰ ἔθνη. Μελετήσατε τὸ ζήτημα τῆς ἀξιομοιώσεως τῶν πληθυσμῶν. Ἐξετάσατε ποῦ ἡ ἀκμὴ τῆς σωματικῆς ἀντοχῆς καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ. Ποῦ ἡ φυλὴ εἶναι ὠραία καὶ ἔμεινεν ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν δηλητηριώδη πνοὴν τῆς πуретώδους ἐνεργείας καὶ δράσεως. Ὅτι

ἴδητε, με ἐκπληξίν σας βεβαίως, ὅτι ἡ Ἀνατολή κρτεῖ τὰ σκηπτρα· ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς φυλῆς καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς οικογενείας εἶναι ἐκεῖ ὑπὲρ πάντα ἄλλον τόπον ἀνεπτυγμένον.

Θὰ μοῦ ἀπαντήσητε ἴσως ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖ φυτοζῆ, ὅτι δὲν ἀναπτύσσεται, ὅτι δὲν ἐπολιτίσθη. Ἄλλ' ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ πολιτισμὸς τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἐργασία καὶ πάλιν ἐργασία καὶ ποῦ στηρίζεται παρὰ ἐπὶ τῆς ἐργασίας; Καὶ ἐργαζομένη ἡ γυνὴ, ἀπὸ παιδί μὲν διὰ τὴν πλουτίαν τὸ πνεῦμά της, μεγάλη δὲ διὰ τὴν βοήθησιν τὴν οικογενειαν τῆς καὶ μετριάσῃ τὰς δαπάνας τοῦ οἴκου της, τί ἐκέρδιον αὐτῆς ὡς φύλον καὶ τί ὡς ἄνθρωπος; Ὡς φύλον χάνει ὁσημέραι τὸ προνόμιον τοῦ κάλλους καὶ τὸ προνόμιον τῆς παρατάσεως τῆς νεότητος. Διότι ἡ γυνὴ, ἂν καὶ φύσει ἀσθενεστέρα, θὰ διετηρεῖτο περισσότερον καιρὸν νέα, ἐὰν περιποιεῖτο ἐκυτὴν καὶ δὲν κατεπονείτο ἐργαζομένη. Ὡς ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ὑποταχθεῖσα καὶ πάντοτε κύπτει τὴν κεφαλὴν, καὶ πάντοτε θεωρεῖται ὑποδεστέρα καὶ πάντοτε πάσχει καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ μάλιστα, ἐὰν ἀπώλεσε τὸ μόνον ὄπλον της, τὸ κάλλος, καὶ τὸ μόνον ἐφόδιόν της τὴν νεότητά.

Τώρα θὰ μοῦ εἴπητε βεβαίως, διατὶ τότε νὰ θεσμοποιῖται ἡ ἐργασία καὶ τόσοι σοφοὶ τοῦ κόσμου νὰ πλέκουν τὸν πανηγυρικὸν της καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη νὰ τὴν ἔχη ἐνστερνισθῆ ὡς γενικὴν πανάκειαν;

Θὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς τοῦτο ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων συμμῶν τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἰδίᾳ, εἶναι καὶ ὁ συρμὸς τῆς ἀποθεώσεως τῆς ἐργασίας. Ἄλλοτε ἡ ἐργασία ἦτο ὄνειδος καὶ εἰργάζοντο μόνον οἱ Εἰλωτες καὶ οἱ Παρίαί. Οἱ ἄλλοι ἠτχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ὄπλοφοροῦν καὶ νὰ χύνουν αἷμα ἀνθρώπινον, σφετεριζόμενοι διὰ τῆς ἀνθρωποκτονίας τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀσθενεστέρων. Τότε ἦτο τοῦ συρμοῦ ἡ αἰματοχυσία καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου διεπράττοντο ἀπείσιαι ἀδικίαι καὶ ἀνθρωποκτονίαι. Σήμερον ἡ μανία τῶν πολέμων καὶ τῶν αἰματοχυσιῶν ἐκπάσεν. Οἱ ἄνδρες ἀνεξκρήτως ἀξιωματῶν δὲν φέρουν πλέον ὄπλα εἰς τὴν μέσην καὶ ξίφος εἰς τὸ πλευρόν. Εἰς μάλιστα μέγας καὶ ἰσχυρὸς τῆς γῆς ἄρχων ἐπρότεινε τὴν ἐπίσημον κατάργησιν τῶν πολέμων, ὡς ἔθιμον βάρβαρον καὶ ἐπονεῖδιστον.

Ἄλλ' ἡ ἐργασία προήχθη καὶ εἶνε καὶ αὕτη σήμερον τοῦ συρμοῦ. Ὡς πρῶτα ἀνησυχητικὰ συμπτώματα τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἔχουμεν τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν φρενοκομείων, τὴν ἐξάνελησιν καὶ ἀσθενικότητα ἐν γένει τῆς φυλῆς, τὰς μυωπίας, τὰς φαλάκρας, τὸν μαρκασμόν, τὸ πρόωρον γῆρας καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν πληθυσμῶν.

Ἰδοὺ διατὶ δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐν γένει, ἐκτὸς ἐὰν γίνηται ὡς μέσον διασκεδάσεως, καὶ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς καταργήσεώς της, τοῦλάχιστον διὰ τὸ φύλόν μας.

Ὁκνηρὰ καὶ κοινὴ οἰκοκυρὰ

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

5

Καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς σκοτεινότερους ἔτι καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀλαρτωλὴ Εὐα ἦτο ἀντικείμενον γενικῆς περιφρόνησεως ἢ φωνῆ τῶν ἀληθῶν μυστικιστῶν διεμαρτυρήθη

πάντοτε κατὰ τῆς ἀδικίας. Ὁ Κορνήλιος Ἀγρίππας μὲ τὸ ὄξύ καὶ φλέγον πνεῦμα ἔγραψε: Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐξαιρετὸν γυναικεῖον φύλον. Καὶ ὁ γλυκὺς Γουλιέλμος Ποστὲλ ὠνειροπύλει τὴν διὰ τῆς γυναικὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου μὲ τὴν Ἰωάνναν του ὡς μεσίαν, διαδεχόμενον τὸν Χριστόν, κατὰ τὰς «Υπερβαυμασίας νίκας τῶν γυναικῶν του». Εἰς πλήρη δὲ XIX αἰῶνα ὁ Saint Simon συνέχισε καὶ ἐπανελάβε τὴν συγκινητικὴν παράδοσιν τῆς ἀποθεώσεως τῆς γυναικός. Ὁ αἰρεσιάρχης Vintras ἐπέπρωτο βραδύτερον νὰ συστηματοποιήσῃ τὰ δόγματα ταῦτα, ἀποδίδων καὶ πάλιν εἰς τὴν γυναικὰ τὰ δικαιώματά της ὡς ἱερείας, ἧτις ἐξετέλει λειτουργίας εἰς τὴν ναὸν καὶ ἦτο πάντοτε ἡ ἱερεὺς τῆς Παρθένου. Καὶ αὐτὸν ἐπίσης κατεβίβρωσκεν ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας τῆς ἐμφάνσεως τῆς Μητρὸς, τῆς μεγάλης Ἀποκαλυπτρίας, ἣν ὁ Saint Simon καὶ ὁ Père Enfantin ἀνήγγειλαν μετ' ἐμφάσεως, ἧτις ἄλλως τε οὔτε ἦλθεν, ἀλλ' οὔτε θὰ ἔλθῃ, καὶ τὴν μάλιστα ὅπου οὐδεὶς τὴν ἀναμένει.

Ἡ Flora Tristan εἶναι μία ἐκ τῶν μυστικιστριῶν αὐτῶν. Ὑπερέτα τῶν πολλῶν, ἀλλὰ σύζυγος ἀνδρὸς χυδαίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ κοινωνικὸν ἔργον, δι' ὃ προωρίζετο. Ἐζήτηε σταυρὸν διὰ τὴν ἀνακηρύξιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ γυναικεῖα δικαιώματα. Ἄλλ' ὁ σταυρὸς τῆς ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ἀποθάνῃ μόνον ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ τάφου της ἐπεγράφη ὁ τίτλος: Μεγάλῃ φιλόανθρωπος.

Αἱ νέαι ἄγιοι πλησιάζουν ἐπίσης πολὺ πρὸς μάρτυρας. Ὁ τίτλος τῶν ὡς ἁγίων δὲν πρέπει νὰ μειώνη ποσῶς τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐνεργείας, τὸ ὅποιον χαρακτηρίζει τὰς ψυχὰς τῶν. Μὰς ἔρχονται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐκ τοῦ Τολστοϊσμοῦ ἔχουν κρητήσῃ μόνον τὴν γόνιμον ἰδέαν τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς ζωῆς, καὶ εἶναι μόνον αὐτὸ, τὸ ὅποιον διετήρησαν ἐκ τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ἰσχυραὶ διάνοιαι δὲν θυσιάζουν τὸν πολῦτιμον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καιρὸν τῶν εἰς τὰς ἐπιτηδεύσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Πόσαι ἐξ αὐτῶν μιμοῦνται τὸν Τολστόη εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, δίδουσαι ἀπὸ τὸν πλοῦτόν των, ἀρνούμεναι τὰς διασκεδάσεις καὶ ζῶσαι εἰς ἐξουχάς, περιστέλλουσαι τὰς δαπάνας τῶν εἰς πράγματα τῆς πρώτης μόνον ἀνάγκης καὶ συμμεριζόμεναι ἐν πολλοῖς τὸν ἄθλιον βίον τῶν ἐργατικῶν τάξεων. Αἱ ἰσχυραὶ διάνοιαι τονίζονται ὁλονὲν καὶ ἀναγεννῶνται ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν βουνῶν καὶ τὴν ἀγρότητα τῶν δασῶν. Καὶ αἱ λαϊκαὶ αὐταὶ ἀπόστολοι φεύγουν τὰς ἐρήμους τῶν, μόνον διὰ τὴν δικδῶσιν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀλτροῦστικῆς πίστεως.

Πόσον ὀλίγον ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ἁγίας ἄλλων ἐποχῶν, αἱ ὅσαι ἀπεμακρύνοντο τοῦ κόσμου, ἀπεγοητευμέναι, μὲ πληγωμένην ψυχὴν, ἠττημέναι ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἀμαθεῖς, προληπτικαί, χαμέναι μέσα εἰς τὰ μοναστήρια ἀσκόπως καὶ χωρὶς ἀποτελέσματος. Τούναντίον ἡ νέα ἁγία εὐρίσκειται εἰς διαρκῆ συνάξειαν μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, ἢ βελτίωσις τῆς τύχης τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴν κυρίως μερίμναν της. Εἰζεύρει πῦρος εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς της. Δὲν εἶναι τοῦ συμφέροντος, εἶναι πλέον ὑπερήφανος, πλέον ἀνθρωπίνῃ, ἐργάζεται χωρὶς κἂν νὰ ὑπολογίξῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ πιστεύῃ ἴσως τὴν ἀμοιβὴν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐργάζεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τὴν γῆν καὶ ἐὰν ἀκόμη διατηρῆ

ἐλπίδα θείας ἀμοιβῆς εἰς βίον καλλίτερον, ὑπερκόσμιον, δὲν εἶναι ἡ ἰδέα αὕτη ὁ κύριος παράγων τῆς δράσεώς της. Δὲν δανείζει τὸν Θεόν, ἀλλὰ κἀμνεὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ καλόν, καὶ καταφρονεῖ ὅτι ὁ Βούδας ὠνόμαζε μετὰ τήσεως εἰρωνείας «ἡ μισθωτὴ πληρωμὴ» ὡς οἱ ἄγιοι ἄλλων χρόνων, οἱ ὅσοι τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῶν ζητοῦν τὸν μισθὸν τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ νέα ἁγία ἠννόησεν ὅτι ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἀμοιβὴ εἶναι πρὸ πάντων ἐσωτερικαὶ καὶ ὅτι πᾶσα πράξις φέρει ἐν ἐκυτῇ τὴν ἰδίαν δίκην. Ἰδοὺ τὸ Πιστεύω των. «Ὁ κἀμνεὶ τὸ καλὸν καὶ ἐν ὑποστῇ τὰς συμφορὰς τοῦ Ἰώβ, θὰ εἶναι εὐτυχής, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία ὡς ἐκείνη τοῦ νὰ εἶναι τις καλός».

Ποῖαν νὰ πρωτοκναφῆρῃ τις; Τὰ ὀνόματα εἶναι πολλὰ καὶ ἔνδοξα. Ἡ Παυλίνα Ρολάν, ἀπαντῶσα εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις τῆς εἶπεν, ὅτι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ «εἰς τίμιος ἄνθρωπος», Μήπως ὑπάρχουν δύο ἠθικαί, μία διὰ τὸν ἄνδρα καὶ ἄλλη διὰ τὴν γυναῖκα; εὔρε τὴν ἀκριβολεξίαν, τὴν σχίζουσαν πάντα κώδικα. Καὶ ἡ Julie Daubié, ἁγία παραγνωρισθεῖσα, ἡ περιφρονηθεῖσα παρὰ τῶν ἰδικῶν της καὶ τιμωρηθεῖσα διότι ἀπέδειξε τὴν πνευματικὴν ἰκανότητα τῆς γυναικός. «Ὁλοι αἱ ἡρώιδες τοῦ 1848, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄδικος Proudhon ἔλεγε ὅτι ὑπῆρξαν «μία ἐκ τῶν αἰτιῶν τῆς πτώσεως τῆς δημοκρατίας» ἐδοξάσθησαν ἀπὸ τὴν προφητικὴν φράσιν τοῦ Hugo, ἡ ὅποια ἀπηχεῖ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τάφου μιᾶς ἐξ αὐτῶν τῆς Louise Jullien. «Ὁ XVII αἰὼν ἐξήσφιλισε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρὸς, ὁ XIX θὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ γυναικεῖα δικαιώματα».

(Κατὰ τὸν Jules Bois)

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΚΥΡΙΑ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ :

Ἐὰν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ψῆφον μου καὶ μὴν ἡ πᾶσα γυνή, ἀφότου νομίτη καλὸν νὰ μακρύνῃ τὰ φορέματά της καὶ νὰ πύστη συνεπῶς νὰ παίζῃ κούκλας, θὰ ὠνομάζετο κυρία. Τὸ Δεσποινίς εἶναι ἡ πλέον ἀνιὰρὰ καὶ ἀνούσιος λέξις ἐξ ὧν γνωρίζω. Ἐπειτα μοῦ φαίνεται εἰκονίζουσα ὃν δειλόν, ἀσθενικόν, τὸ ὅποιον ἔχει ἀνάγκην νὰ φέρεται πάντοτε ἀπὸ τῆς χειρὸς, κἄτι τι χωρὶς ἀξίαν, χωρὶς δύνανται, χωρὶς κύρος, χωρὶς αὐθεντικότητα.

Διὰ τοῦτο ὅλοι αἱ γυναῖκες, αἱ ὅσαι ἔχουν ἰδίαν ἀξίαν, αἱ ὅσαι ἐδημιούργησαν ἐν ὄνομα καὶ ἐν στάδιον, ὅλοι αἱ καλλιτέχνιδες εἴτε τοῦ θεάτρου, εἴτε τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅλοι αἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διευθύντριαι παρθεναγωγείων, ὅλοι αἱ ἐπιστήμονες, καὶ δεκαοκταετῆς μόνον ἐὰν εἶναι, ἐχειραφετήθησαν ἤδη ἀπὸ τὸν γελοῖον τίτλον τῆς δεσποινίδος, τοῦλάχιστον εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια ἄλλως τε ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται καὶ ἡ ἐπισημοτέρα μεταξὺ τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου.

Διατὶ λοιπὸν ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς μερικὰς νὰ μὴ ἐπιτρέπεται εἰς ὅλας; Διατὶ σήμερον, ὅπου αἱ νεάνιδες λαμβάνουν ὀπωσδήποτε σοβαρὰν ἀνατροφὴν καὶ εὐρύτεραν παιδείαν, ὅπου ἡ κοινωνικὴ τοῦλάχιστον χειραφετήσεως τῶν ἐπετεύχθη πλήρης, ἀφοῦ καὶ μόναι ἐξέρχονται καὶ εἰς τὰς αἰθούσας λαμβάνουν μέρος εἰς πᾶσαν συζήτησιν καὶ εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν, διατὶ ἀφοῦ ἔπαυσαν νὰ θεωρῶνται παιδιὰ καὶ κούκλας, ὅπως

εἰς περασμένους χρόνους, νὰ μὴ ἀπκλαγοῦν καὶ ἀπὸ τὸν τίτλον αὐτόν, τὴν δηλωτικὴν τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας καὶ ἀνικανότητός των;

Ὁ κατηραμένος, ἄλλως τε, αὐτὸς τίτλος ὁ σφραγίζων ἀπαισίως τὴν μὴ κοινωνικῶς ἀποκατεστημένην γυναῖκα, ὁ τίτλος αὐτός, ὁ ὅποιος μετὰ τὰ τριάντα ἔτη ἀποτελεῖ μομφὴν σχεδὸν καὶ προκαλεῖ τόσα εἰρωνικὰ μειδιάματα, ὁ τίτλος αὐτός γίνεταί παραίτιος μεγάλων κοινωνικῶν καὶ οικογενειακῶν ἀτυχημάτων. Τὰ τρία τέταρτα τῶν γάμων, οἱ ὅσοι γίνονται εἰς τὰ τυφλά, ἐν σπουδῇ, χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς συμπάθειαν, ἀλλ' οὔτε κἂν ἐκτίμησιν, τῶν γάμων, οἱ ὅσοι ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν μεταβάλλουσι τὴν ζωὴν εἰς κόλασιν, τῶν γάμων, οἱ ὅσοι δημιουργοῦν λεγεῶνας δυστυχῶν, ἐὰν ὄχι καὶ κακούργων, τῶν γάμων, οἱ ὅσοι ἀποτελοῦν ἀληθῆς στίγμα καὶ ἀληθῆς ὄνειδος κοινωνικόν, τὰ τρία τέταρτα, ἐπαναλαμβανόμεν, γίνονται ὑπὸ φόβου μὴ ὁ ἀπαισίος τίτλος ἀκούεται, καὶ ὅταν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά καὶ ρυτιδωθοῦν αἱ παρειαί, καὶ κοιλανθοῦν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ καμθῆ τὸ λυγηρὸν ἀνάστημα.

Ἐπειτα εἰς πόσα κωμικὰ δὲν δίδει καθ' ἐκάστην λαβὴν. Συναντᾶτε δύο κυρίας, ἢ μία εἴκοσιν ἐτῶν: κυρία ἢ ἄλλη πενήντα ἢ ἑξήντα: δεσποινίς. Ποία ἀρὰ γε συνοδεύει τὴν ἄλλην; βεβαίως κατὰ τὰ καθιερωμένα ἡ κυρία. «Προσέξατε τὴν δεσποινίδα», ἀκούεται ἀδιόρθωτος καὶ ἀνιλεὴς νεανίας, ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς τῆς νέας γυναικός. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἐὰν δὲν ἤκουσε τὴν αὐθάδη εἰρωνεῖαν, ἠννόησεν ὅμως. Καὶ ὅλη ἡ πικρία τῆς ἄνευ ἀγάπης, ἄνευ στοργῆς καὶ ἄνευ θεληγῆτρων διαρρευσάσης ζωῆς της ἐπισφραγίζεται μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ γελοίου, τὸ ὅποιον εἶνε ὀδυνηρότερον ἐνίοτε ἀπὸ κάθε εἴδους πόνον καὶ κάθε φύσεως ὀδύνην.

Π. Κ.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Αἱ συγκινησεις καὶ τὰ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἐπεισόδια τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχαν τὸν ἀντίκτυπόν των καὶ τὴν ἐπαύριον ἀκόμη. Ἡ Μαρία νευρικὴ καθ' ὑπερβολὴν καὶ εὐαίσθητος, προσεβλήθη τὴν ἰδίαν νύκτα ἀπὸ ἰσχυρὰν κεφαλαλγίαν, συνοδουμένη καὶ ὑπὸ μικροῦ πυρετοῦ. Ἐκοιμήθη πολὺ ὀλίγον καὶ ὁ ὕπνος της ὑπῆρξε ταραγμένος καὶ πλήρης τρομερῶν ὀνείρων.

Ὁ Κώττας, τοῦ ὁποῦ ὁ ἔρωσ εἶχεν αἴρνης ἀνακτῆσει ὅλην τὴν θέρμην καὶ τὴν τρυφερότητα τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς μετὰ τῆς Μαρίας γνωριμίας του, ἀνησυχῆσεν ὑπερβολικῶς. Ἐσηκώθη πολὺ πρῶτῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ καὶ τὴν διέταξε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς πασχούσης, μέχρις οὗ ἐπανεβλήθη, ἀνεχώρησε διὰ τὸ Σκούταρι, ἐπειγόμενος νὰ προφθάσῃ τὸ πρῶτον βαποράκι καὶ μεταβῆ εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγάπη του τὸν ἔκαμνε νὰ μεγαλοποιῆ τὰ πράγματα καὶ νὰ βλέπῃ κίνδυνον ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπῆρχον οὔτε λόγοι κἂν ἀνησυχίας, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του, δι' ἧς τῆς ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Μαρία ἠσθένει καὶ τὴν παρεκάλει νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ μαζῇ των τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ εἶδεν εἰς ἓνα Ἀρμένην χαμάλην, εὐθὺς ὡς θὰ ἔφθανεν εἰς τὸν Γαλατῶν, νὰ τὴν φέρῃ ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ἀφοῦ καὶ διὰ τὸν πατέρα καὶ διὰ τὰς ἀδελφάς του ἔθεωρεῖτο ἀπουσιάζων διὰ κυνήγι, τὸ ὅποσον θὰ παρετείνετο τοῦλάχιστον δέκα ἡμέρας. Ἀφῆκεν ἀκόμη δύο λέξεις εἰς τὴν Μαρίαν, ὅπως τὰς ἀναγνώσῃ, ὅταν θὰ ἐξύπνα. Τῆς ἔλεγεν ὅτι ἐπήγαγε νὰ φέρῃ ἰατρὸν καὶ ὅτι θὰ ἐπανήρχειτο τὸ βραδύτερον ἐντὸς δύο-τριῶν ὡρῶν.

Ἡ Μαρία ἐξύπνησεν εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησεν ὁ σύζυγός της. Τῆς ἐφάνη παράδοξον νὰ μὴ τὸν ἴδῃ πλησίον της καὶ ἡ καρδιά της ἐκτύπησε δυνατὰ, ὅταν εἶδε τὸ διπλωμένον ἐκεῖνο χαρτί ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο πλησίον τῆς κλίνης της. Ὡς ἦτο ἀκόμη ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ὕπνον ἐφωβήθη μὴ ὁ Κώστας της ἔφυγε, διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἡ φαντασία της ἀνήτηχος ἐπέταξεν ἀμέσως εἰς τὴν μικρὰν Ὁθωμανίδα τῆς προτεραίας καὶ ἡ καρδιά της συνεσφίγη ἀπὸ τρομερὰν ἀγωνίαν. Ἐξεδίπλωσε τὸ χαρτί μὲ πυρετώδεις κινήσεις καὶ, εὐθὺς ὡς τὸ διεξήλθε, ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἀλλὰ εἰς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκειτο, ἡ νέα αὕτη συγκίνησις τὴν ἐξενείρυσεν ἀκόμη περισσότερο. Ἦρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκη νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ στῆθός της, τὸ ὅποσον εἶχε καὶ πάλιν διὰ μίαν στιγμὴν πίεσει ὁ ἐφιάλτης τῆς χθές. Τὰ δάκρυα, τὰ ὁποία τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐπὶ ὥρας κατέπινε, ἐζήτησαν ἀφορμὴν νὰ εὐρουν ἐπὶ τέλους διέξοδον. Καὶ ἡ παρουσιαζομένη εὐκαιρία νὰ κλαύσῃ ἐλευθέρως, ἔσον ἤθελε, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ κανένα μὲ τὰ δάκρυά της, τὴν ἀνεκούφισε. Διότι δὲν ἠνείκει ἐπ' οὐδενὶ ὄρω νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ ἀηδὲς θέαμα προσώπου συσπωμένου εἰς μορφᾶς ψυχικῆς ὀδύνης καὶ ὀφθαλμῶν θαμβωμένων ἀπὸ δάκρυα. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τούτου ἦτο πολὺ ὑπερήφανος καὶ εἶχε κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας πολὺ ψυχολογήσει τὸν ἄνδρα της, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται, μήπως θὰ παρεξηγοῦντο τὰ δάκρυά της. Ἐνόει ὅτι ἦτο ποτισμένος πολὺ μὲ τὰς περὶ γυναικῶν κοινοτοπίας ὄλων τῶν κατὰ καιροὺς ψευδομελετητῶν τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ ἔφριττεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ τὸν ἤκουεν ἴσως νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι κατὰ δάκρυα εἶνε τὰ τρομερώτερα ὄπλα τῆς γυναικείας» ἢ ὅτι «αἱ γυναῖκες κλαίουσι κατὰ βούλησιν».

Ἡ σύζυγος τοῦ κηπουροῦ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ λάβῃ διαταγὰς. Ἀλλ' ἡ Μαρία καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς συνεννοήσεως καὶ διότι ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη τὴν ἀπεμάκρυνεν. Ἐσηκώθη μετὰ ταῦτα καὶ μετ' ὄλην τὴν κεφαλαλίαν, ἡ ὁποία ἀκόμη τὴν ἐθασάνιζεν, ἀφοῦ ἐνεδύθη, διηυθύνθη πρὸς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου ὑπῆρχαν ὅλα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της, νὰ εἴπῃ τὰς ἐντυπώσεις της εἰς κάποιον, νὰ κάμῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τῆς ὑπάρχοντος ζωῆς της. Ἐκάθισεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ἡ ἐπιστολὴ της καὶ πάλιν ἐφάνετο διευθυνομένη πρὸς τὴν φίλην, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε γράψῃ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου της. Τὴν μεταφέρωμεν αὐτολεξεί, διότι ἡ ἀλληλογραφία αὐτῆς τῆς νέας γυναικὸς εἶνε τὸ τελειότερον κάτοπτρον τῆς ψυχολογικῆς της καταστάσεως καὶ ἡ λεπτομερὴς ἀπεικόνισις καὶ τῶν ἐλαχίστων σκέψεων της :

«*Ἀγαπητή μου,*

» Ἀπό τοῦ σου ἔγραψα τὸ τελευταῖόν μου γράμμα εἰς ἄλλο ἀνθρώπου. Τρεῖς ἡμέρας ἤρκεσαν διὰ νὰ λησμονήσω ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸν ἴδιον ἐκυτόν μου ἀκόμη. Ἡ κατάστασίς μου αὐτὴ μὲ τρομάζει, καὶ ἐὰν σοῦ γράφω σήμερον, κάμνω τοῦτο, διότι αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ πείσω τὸν ἐκυτόν μου ὅτι δὲν ἔχασα ἐντελῶς τὴν δύναμιν καὶ νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ αἰσθάνομαι, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν.

» ἴσως ὑποθέσῃς ὅτι δὲν εἶμαι εὐτυχὴς ἢ ὅτι ἔχω ἀφορμὰς ἀπογοητεύσεως. Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο. Εὐτυχὴς εἶμαι καὶ πονῶ. Ἡ ψυχὴ μου χαίρει καὶ πρὸ ὀλίγου ἔκλειαι ὡς μικρὸ παιδί. Ὁ τόπος ὅπου μένω εἶνε παράδεισος καὶ αἰσθάνομαι νὰ σφίγγεται τὸ στῆθός μου, ὡς νὰ εἶμαι φυλακισμένη. Ὁ ἄνδρας μου μὲ λατρεύει, εἶνε ὁ τύπος τοῦ πλέον ἐντίμου, ἀνεπιτηδεύτου καὶ γοητευτικοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται αἰνιγμα, καὶ ἐνώπιόν του εὐρίσκειται τεθορυβημένη. Ἐὰν εἶμαι μακρὰν τοῦ νομίζω ὅτι τὸν χάνω, ἀλλ' ἡ συνεχὴς αὐτὴ ἀπὸ κοινοῦ ζωὴ μὲ στενοχωρεῖ. Εἶνε ὥρατος καὶ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἄσχημος. Εἶνε καλὸς καὶ θὰ τὸν ἤθελα κακόν. Τί ἔχω; δὲν ἠμπορῶ ἀκριβῶς νὰ τὸ ὀρίσω. Νομίζω ὅτι μέσα μου ἐπαναστατεῖ κἄτι τι, ὅτι ἡ ἐλευθερία, ἡ ἔμφυτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐξεγείρεται καὶ μοῦ ζητεῖ λόγον, διότι τόσον ἀνιλεῶς κατέκοψα τὰ πτερά της καὶ τὴν ἐδέσμευσα μὲ τὰς ἀλύσεις τῆς ἀγάπης μου τόσον, ὥστε νὰ ἀσφυκτιζῇ, νὰ χάνεται...

» Ἀλλ' ὄχι! δὲν πρέπει νὰ βλασφημῶ κατὰ τῆς ἀγάπης· δὲν πρέπει νὰ συκοφαντῶ τὸν ἔρωτα, τὸ πτερωτὸν αὐτὸ τρελλόπαιδον, τὸ ὅποσον ἀκριβῶς μόνον ἐλευθέρων ζῆ, μόνον μὲ τὴν ἐλευθερίαν συνυπάρχει. Αὐτὴν τὴν σκέψιν ἔκαμα χθές, αὐτὴ μὲ βασανίζει καὶ σήμερον. Καὶ σκέπτομαι ὅτι ὁ ἄνδρας μου πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος καὶ εἰς τὰς πράξεις του καὶ εἰς τὰ αἰσθηματά του. Ἀλλὰ πάλιν σκέπτομαι ὅτι ἡ ἐλευθερία αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ καταστρέψῃ διὰ παντός τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς μου. Ἐλευθερία καὶ γάμος εἶνε πράγματα δυσκολοσυμβίβαστα. Καὶ ὅμως ἀνευ τῆς ἐλευθερίας ὁ γάμος εἶνε κόλασις.

» Τί σκέψεις περίεργοι καὶ ἀντίθετοι, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Καὶ τί ἰδέα νὰ κἀθημαί νὰ τυραννοῦμαι μὲ αὐτάς, ἐνῶ ἠμποροῦσα ἀπλούστατα νὰ ἀπολαμβάνω τὴν εὐτυχίαν μου τώρα καὶ νὰ ἀφήσω τὴν τύχην νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς αὔριου;

» Ἀλλὰ συνηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐκεῖνου, δὲν συνηγορῶ ἄρα ὑπὲρ ἐμοῦ τῆς ἰδίας. Καὶ ἡ μεγάλη μου ἀνησυχία δὲν ἀπορρέει ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς πίσεως, ἣν αἰσθάνομαι, διότι δὲν ἀνῆκα πλέον εἰς ἐκυτόν. Τί τὰ θέλεις, φίλη μου, ὁ γάμος εἶνε τὸ δυσκολώτερον σχολεῖον τῆς ζωῆς· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς αὐτὸ τόσον ἀπροετοίμαστοι γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ὥστε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας νὰ χάνωμεν ὅλας τὰς καλὰς προθέσεις μας καὶ ὅλον τὸ θάρρος μας. Σὲ παρακλῶ νὰ μὴ μὲ χαρακτηρίσῃς ὡς σχολαστικὴν δι' ὅσα σοῦ λέγω, ἀλλ' οὔτε νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ὡς καλλιτέχνις εὐρίσκειται εἰς στιγμὰς ἐκκεντρικότητος, πολὺ συνήθεις διὰ τοὺς ὁμοτέχνους μου. Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Μοῦ συμβαίνει ὅτι ὑποθέτω συμβαίνει εἰς τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνεπτυγμένων ὡπωσδήποτε γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπανδρεύονται.

» Εἶμαι desorientée. Ἀγαπῶ, ἀγαπῶμαι, εἶμαι εὐτυχίς.

Καὶ ὅμως φ' βούμαι, ἀνησυχῶ, ἀμφιβάλλω, στενοχωροῦμαι. Ἡ ζωὴ μου ἤλλαξε πολὺ ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην. Αἰσθάνομαι ὅτι φέρω εὐθύναις καὶ ὅμως κανὲν δικαίωμα δὲν δίδει κύρος εἰς τὰς εὐθύναις μου αὐτάς. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ὑποχρεώσεις, καὶ ὅμως δὲν εἰμπορῶ πλέον οὔτε νὰ σκεφθῶ, οὔτε νὰ εἴπω: θὰ πράξω τοῦτο, διότι τὸ ὀφείλω, ἢ ἐκεῖνο, διότι πρέπει. Ἀφοῦ ὀφείλω καὶ πρέπει νὰ κάμνω, ὄχι ὅτι νομίζω ἐγὼ, ἀλλ' ὅτι θέλω ἐκεῖνος.

» Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν σκέπτομαι ὅτι διὰ νὰ σοῦ στείλω τὸ γράμμα αὐτὸ ἢ πρέπει νὰ τὸ ὑποβάλω εἰς τὸν ἔλεγχόν σου, ἢ πρέπει νὰ σοῦ τὸ στείλω κρυφά. Νὰ ἴδῃ τί γράφω, θὰ λυπηθῇ βέβαια, διότι δὲν μὲ ἐννοεῖ ἀκόμη ἴσως μάλιστα θὰ δυσαρεστηθῇ, θὰ ἐξοργισθῇ, θὰ μὲ παρεξηγήσῃ. Νὰ τὸ στείλω κρυφά ἢ νὰ εἴπω ὅτι σοῦ ἔγραψα, φυσικὰ θὰ δυσαρεστηθῇ καὶ πάλιν δι' ἔλλειψιν εἰλικρινείας καὶ ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους μου. Ὡστε βλέπεις ὅτι δὲν δύναμαι οὔτε εἰς μίαν στενὴν φίλην μου νὰ γράψω. Πολὺ ὀλιγώτερον νὰ ἐκφράσω τὰς σκέψεις μου αὐτάς. Ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἔχασα ἐντελῶς τὴν ἀτομικότητά μου, θὰ παραδεχθῆς ὅτι δὲν εἶχα ἄδικον. Καὶ ποῦ ἀκόμη; μόλις εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ ἀλφα τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς.

» Αἰσθάνομαι ὅτι στενοχωρεῖται διὰ νὰ μὴ μὲ λυπήσῃ. Ἀλλὰ βεβαίως ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ εὐκολος, ἀρκετὰ συμβιβαστικὴ. Νομίζω ὅτι βραδύτερον θὰ θελήσῃ νὰ μὲ καθυποτάξῃ περισσότερο καὶ ὅτι ἔρχονται στιγμαί, κατ' ἄς ἀλήθεια ὑποφέρει, διότι δὲν δύναται νὰ τὸ πράξῃ ἀμέσως. Ἐγνώρισα καὶ τὴν μητέρα σου. Ἀξιόλογος κυρία, ἀλλὰ, ὑποθέτω, πολὺ δυστυχὴς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει χαρακτηρὸν ὀλίγον αἰνιγματικὸς. Δι' ἐμὲ ἦτο περισσότερο ἀπὸ καλή. Ἦτο ἐπιεικὴς καὶ εὐγενὴς καὶ γενναία.

» Νομίζω ὅτι θὰ ἔγραφα ἔως αὔριον, ἐὰν δὲν ἠσθάνομην τόσον τρομεροῦς πόνους εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐὰν δὲν μὲ ἀπησχόλει ἡ ἰδέα, πῶς θὰ εὐρῶ τρόπον νὰ σοῦ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα, χωρὶς οὔτε νὰ τὸν δυσαρεστήσω, οὔτε νὰ τὸν ἀπατήσω, οὔτε νὰ τὸν λυπήσω. Νομίζω ὅτι θὰ τοῦ τὸ δῶσω, ὅταν ἔλθῃ νὰ τὸ στείλῃ μόνος σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τώρα μένει τὸ ζήτημα! Πρέπει νὰ τὸ δῶσω ἀνοικτὸν ἢ κλειστὸν;

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Μάτα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ἸΤΑΛΙΑΙ:

Γυναῖκες ἐπιστήμονες. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἀπεφοίτησαν ἀπὸ τὰ Ἰταλικά Πανεπιστήμια 123 γυναῖκες ἐπιστήμονες, ἐκ τῶν ὁποίων 67 φιλόλογοι, 16 ἰατροί, 13 μαθηματικαί, 13 τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, 17 τῆς φιλοσοφίας, αἱ ὁποῖαι εἶνε καὶ φιλόλογοι. Ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Τουρίνου ἀπεφοίτησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 14 διδάκτορες, ἐκ τῶν ὁποίων 10 τῆς φιλολογίας, 2 τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ 2 τῆς ἰατρικῆς. Τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ λάβωσι τὰ πτυχία τῶν τρεῖς ἔτι δικηγόροι γυναῖκες ἀπὸ τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον.

Γυναίκα φιλολογικὴ ἔργασια. Ἡ Ματθίλδη Σεράο, ἡ Ἰταλὶς Γεωργία Σάνδη, ἣτις εἶνε ἐράμιλλος ταύτης καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν περιγραφῶν καὶ διὰ τὴν βυθύτητα τοῦ

αἰσθηματος, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὰς ὑψηλὰς ἰδέας, ἐδημοσίευσεν νέον διήγημά της, ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ *Χορεύτρια*, ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν *Revue des Deux Mondes* καὶ εἰς τὴν *Nuova Antologia*. Εἶνε ἡ ἱστορία μικρᾶς χορευτρίας, ἀναδεκτῆς τῆς διασῆμου τσιουτῆς Boschetti, ἣτις δὲν δύναται νὰ μείνῃ τιμῆ εἰς τὸν διεφθαρμένον κύκλον, εἰς ὃν ζῆ μόνη πτωχὴ καὶ χωρὶς μέλλον. Ἡ Ματθίλδη Σεράο ζωγραφίζει κατὰ προτίμησιν τὴν Νεαπολιτανικὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν τόσον καλὰ γνωρίζει καὶ τῆς ὁποίας ἔγεινεν ὁ ἱστορικός, ὡς ἄλλος Ζολᾶ εἰς μικρῶν.

Ἄλλη συγγραφεὺς ἐν Τουρίνω, ἐράμιλλος τῆς Ματθίλδης Σεράο καὶ γράφουσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Luigi I. Giusto, ἐδημοσίευσεν ὥρατον μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον τὰ «Παιδιά».

Ἰταλίδες γυμναστῶν. Εἰς Νεάπολιν ἡ δούκισσα Ruvastchieri ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἐν Pozzuoli ἔπαυλιν της, διὰ νὰ μετασχηματισθῇ εἰς σανατόριον τῶν φθισικῶν.

Ἐν Μιλάνῳ ἡ κ. Ἀλεξανδρίνα Ραβίτσα, Ρωσὶς τὸ γένος, ἀλλ' Ἰταλὶς τὴν ψυχὴν, ἀφοῦ ἴδρυσεν *Μυριεῖον* διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς, ἐγένετο κατ' ὄλον τὸ ἔτος τοῦτο θερμοτάτη συνήγορος τῶν πτωχῶν πολιτικῶν καταδικῶν. Ἀπέστειλεν εἰς τὴν Βουλὴν ἀναφορὰν μὲ ἐξήντα χιλιάδας γυναικείας ὑπογραφάς, δι' ἣς ἐξητεῖτο, ὅπως οἱ πολιτικοὶ κατάδικοι δικάζονται φιλάνθρωπότερον. Ἐσχάτως ἐ-εργήσασα ἐράνους ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, συνέλεξεν εἴκοσι χιλ. φράγκων, διανεμηθείσας εἰς ὅλας τὰς φυλακάς τῆς Ἰταλίας.

Ἐπὲρ τῶν μικρῶν ἐγκαταλειμμένων. Εἰς Τουρίνον ἰδρύθη νέον σωματεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον *Pro pueritia* ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ τῶν κακομεταχειριζομένων παρὰ τῶν γονέων τῶν μικρῶν παιδιῶν. Εἰς Τουρίνον ἐπίσης λειτουργεῖ ἀπὸ τινος «Ταμεῖον μητέρων», διὰ τοῦ ὁποίου βοηθοῦνται αἱ πτωχαὶ γυναῖκες δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετόν. Τὸ ταμεῖον τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον ἰδρυθὲν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν κ. Pauline Schiff, καθηγήτριαν εἰς Παύταν.

Ἐγγαμοὶ τηλεγραφήτριαι. Ἐπετράπη εἰς τὰς τηλεγραφητρίας γυναῖκας νὰ διατηρῶσι τὰς θέσεις τῶν καὶ μετὰ τὸν γάμον τῶν. Ἀλλ' ὁ μισθός τῶν εἶνε πάντοτε κατώτερος τοῦ τῶν ἀνδρῶν ὑπαλλήλων.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ζ'

Τὸ συνέδριον, κατὰ τὰς ἀγγλικὰς συνηθείας, εἶχε καὶ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς καὶ ἀναπαύσεως, διότι ὡραὶ συνεδριῶν εἶχαν ὀρίσθῃ μόνον αἱ πρωϊνά. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑκτῆς ἡμέρας περιελάμβανε τὰ θέματα τῆς μικτῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς μουσικῆς, τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ τοῦ συνασπισμοῦ τῶν γυναικῶν ὡς παράγοντος διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν.

Ἡ κ. May Wright Sewal, ὀμιλοῦσα περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ συνδέσμου τῶν γυναικῶν εἰς τὴν πατρίδα της, Ἀμερικὴν, λέγει ὅτι προῆλθεν ἐκ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀτομικῆς ἀδυναμίας ἐκάστου λαοῦ ἐξεταζομένου μονομερῶς. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ ριφθῇ γέφυρά τις ἐνωτικὴ ὑπὲρ τὰς ἐθνικὰς αὐτὰς διαίρεσεις καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀρχικὴ αἰτία τοῦ

Διεθνούς Συμβουλίου. Έσχηματίσθη διά να συνδέση τους κειχωρισμένους λαούς, και διά να διαδώση την μεγάλην αρχήν της κοινωνικής ειρήνης.

Η μικτή παιδείσις, ως σύστημα ανατροφής, έχει ολίγους οπαδούς εν Γαλλία. Η κ. Dagmar Hjart εκ Κοπεγχάγης λέγει ότι εν Δανία το σύστημα της μικτής εκπαίδευσως έχει εισαχθή ιδίως εις τας εξοχάς. Άλλα ο μέγας θρίαμβος του συστήματος τούτου ανεδείχθη εις το ίδρυθην από του 1893 εν Κοπεγχάγη μικτόν γυμνάσιον. Εις πάντα τα δαχνικά σχολεία, εις τα όποια εισήχθη ή μικτή παιδείσις, τα αποτελέσματα υπήρξαν λαμπρά. Η από κοινού παιδείσις μετριάζει την σκασιότητα των άρρένων και την δειλίαν των κοριτσιών και καθιστά την μεταξύ των οικειότητα ευχρίστον και φιλικήν.

Εις το τμήμα των εργατικών συνδέσμων ο Henri Vivian, γραμματεύς του Συνδέσμου των Έργατών, δίδει ώραιαν περίληψιν της εθνικής κινήσεως των Συνδέσμων εν Λονδίνο και εν Άγγλία. Αναφέρει ότι οι σύνδεσμοι ούτοι δέν ιδρύθησαν παρά φιλανθρώπων, αλλά παρ' αυτών των εργατών. Αί γυναίκες παίζουν μέγα μέρος και έχουν τα αυτά των άνδρων δικαιώματα.

Πρός το έσπέρας αί γυναίκες του συνεδρίου συνήλθον εις το Fulham Palace, όπου ο επίσκοπος του Λονδίνου και ή κ. Creighton, τας υπεδέχθησαν μετά πολλης χάριτος και άθρότητας. Την έβδομήν ήμέραν του Συνεδρίου, καθ' ο Κυριακήν, αί γυναίκες του Συνεδρίου ήκροάθησαν της λειτουργίας εις ναούς, ένθα το θέμα των ιεροκλήρων ανεφέρετο εις το φύλόν των. Ο επιφανέστερος μεταξύ τούτων δόκτωρ Adler έλαβε ως θέμα του το ρητόν της Γραφής: «Αί θυγατέρες του Ζηλοφελად έχουν δικαιο». Θα δώσης εις αυτάς κληρονομίαν εκ της των αδελφών του πατρός των, και θα κάμης να περιέλθη εις τας κεφαλάς των ή κληρονομία του πατρός των».

Εις κριτικήν τινα του Times περί του Συνεδρίου μία εκ των κυριών απήντησε διά της εξής επιστολής, δημοσιευθείσης εις το αυτό φύλλον.

«Κύριε, λαμβάνω το άθρος να σας απαντήσω ότι αί γυναίκες εύρισκόμεναι πρό συστηματικής αντιπολιτεύσεως (απόδειξις ή τελευταία ψηφοφορία της Βουλής των Λόρδων) όσάκις δοκιμάσουν να συνασπισθούν μετά των άνδρων διά το κοινόν καλόν, κατ' ανάγκην συνασπίζονται μόναι, και αί συναθροίσεις των κατ' συνέπειαν δέν αποτελούν μέτρον άφύσικον και άμφιβόλου χρησιμότητας.

Πώς άλλως, αί γυναίκες όλων των τάξεων αίτινες στεροϋνται αντιπροσώπων εν ταίς βουλαίς, θα καταστήσωσι γνωστάς τας γνώμας και τας ανάγκας των; Έπικαλείσθε την πείραν χιλιάδων έτών, κατ' όποια μοναδικόν όπλον της γυναικός υπήρξεν ή πειστική άδυναμία της. Είκοσι πέντε μόνα έτη δημοσίων διαλέξεων και ένεργειών έπετέλεσαν υπέρ της κοινωνικής και βιομηχανικής προόδου πολύ περισσότερα ή δέκα αιώνας πειστικής άδυναμίας.

Ένώσω οι άνδρες θα συνέρχωνται υπέρ των κοινών μόναι, χωρίς να λαμβάνωσιν υπ' όψιν τας γυναίκας, αί γυναίκες εκ μέρους των, άν και με λύπην των, θα είναι αναγκασμένοι να κάμουν το ίδιον».

(Λονδίνον)

Μαίη Διούαρ.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Όδός Σκούφου αρ. 7

Διδασκόμενα μαθήματα: Κοπτική και Ραπτική φορεμάτων και άσπροροϋχων. Μαγειρική. Πιλοποιία. Άνθοποιία. Πλαστική. Ζωγραφική. Διπλογραφία. Πυρογραφία. Ευλογηστική.

Γενικά μαθήματα: Θρησκευτικά. Ανάγνωσις και γραφή. Αριθμητική. Ιστορία. Οίκ. Οικονομία. Γαλλικά.

ΚΟΠΤΙΚΗ και ΡΑΠΤΙΚΗ. Ώραι διδασκαλίας διά τας τεχνίτιδας: 8—12 και 1—5 καθ' έκαστην. Διά τας δι' ίδιαν χρήσιν διδασκόμενας: 4—12 ανά π'σαν Τρίτην και Παρασκευήν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ. Ώραι διδασκαλίας: 3—5 ανά π'σαν Τρίτην διά τας κυρίας. Άνά π'σαν Παρασκευήν διά τας υπηρετίδας.

ΠΙΛΟΠΟΙΑ. Ώραι διδασκαλίας: 9—12. Τετάρτην και Παρασκευήν διά τας εργατίδας. Τρίτην και Πέμπτην διά τας έρασιτέχνιδας.

ΑΝΘΟΠΟΙΑ. Ώραι διδασκαλίας: 3—5 ανά π'σαν Τετάρτην και Παρασκευήν.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ. Ώραι διδασκαλίας: 9—11 ανά π'σαν Τρίτην και Παρασκευήν.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ. Ώραι διδασκαλίας: 3—4 Δευτέραν και Τετάρτην.

ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ. Ώραι διδασκαλίας: 2—4 ανά π'σαν Δευτέραν.

Όροι εργασίας και τιμολόγια

Τα μαθήματα είναι προαιρετικά. Η έπιθυμούσα να παρακολουθήση πάντα τα μαθήματα καταβάλλει δραχ. 15 τόν μήνα. Ανάγνωσις, γραφή και αριθμητική διδάσκειται εις τας μη συμπληρωσάσας το δημοτικόν σχολείον.

Κοπτική και Ραπτική. Αί φοιτήσαι καθ' έκαστην τεχνίτρια ραπτικής καταβάλλουν δρ. 8 κατά μήνα. Με προσθήκην δρ. 2 άκούσων και έν άλλο μάθημα.

Αί δις της έβδομάδος δι' ίδιαν χρήσιν διδασκόμεναι κοπτικήν και ραπτικήν καταβάλλουν δρ. 10 κατά μήνα.

Μαγειρική: Η φοιτήσις γίνεται δι' εισιτηρίων, 4 εισιτήρια ίσχύουν δι' έκαστον μήνα. Το εισιτήριο του μαθήματος των κυριών τιμάται 1 δρ., των υπηρετιών 50 λεπτά.

Διά τα μαθήματα πιλοποιίας, άνθοποιίας, πλαστικής, ζωγραφικής και διπλογραφίας, καταβάλλεται μία δρ. δι' έκαστον μάθημα.

Όροι παραγγελιών. Παραγγελίαι γίνονται δεκταί καθ' έκαστην. Δοκιμα φορεμάτων γίνονται μόνον μετά μεσημβρίας.

Τιμίαι: Έν φόρεμα μετά μικρών εξόδων δρ. 12. Φόρεμα με ζακέταν δρ. 14. Φόρεμα μεταξωτόν δρ. 16. Φόρεμα χορού δρ. 20.

Ζακέτα με φόδραν δρ. 10. Ζακέτα χωρίς φόδραν δρ. 8.

Πελερίνα άπλη άφοδράστιη δρ. 4. Φοδραριμένη δραχμ. 7. Πολυτελής δραχμ. 10.

Υποκαμισάκι άπλουν χωρίς φόδρα δρ. 3. Με φόδραν δραχμ. 5. Μεταξωτόν πολυτελές δρ. 6. Μπουστοί δρ. 6.

Φορέματα παιδικά: Από δρ. 3-10 αναλόγως της ηλικίας και της εργασίας. Έμπροσθείλαι παιδικά: από δρ. 2—4.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΝ ΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Το μάθημα της ζωγραφικής ανέλαβεν έν τη Έπαγγελματική Σχολή ο γνωστός και διακεκριμένος ζωγράφος κ. Λάντζας υίός, εις τόν μαγικόν χρωστήρα του όποιού όφείλουν τα άρχαία μνημεία μας την τελείαν απεικόνισίν των. Χάριν των δεσποινίδων, αί όποιαί έπιθυμούσιν να λάβουν μαθήματα ζωγραφικής μόνον, καθιστώμεν γνωστόν ότι έσχηματίσθη εις την Έπαγγελματικήν Σχολήν ειδική τάξις του κ. Λάντζα διά τας έρασιτέχνιδας μαθητριάς, αί όποιαί καταβάλλουσι τρεις δρ. μόνον δι' έκαστον μάθημα επί του παρόντος. Έάν αί άκολουθοϋσαι μαθήματα ζωγραφικής θελήσουν να άκολουθήσουν ταύτοχρόνως και μαθήματα πλαστικής, τότε δύνανται με τέσσαρας δρ. μόνον να άκολουθήσουν και τα δύο μαθήματα.

Γίνεται επίσης γνωστόν ότι εις την Έπαγγελματικήν Σχολήν γίνονται δεκταί παραγγελίαι φορεμάτων γυναικείων και

παιδικών, επανωφοριών και πύλων. Το τιμολόγιον της ραφής φορεμάτων ποικίλλει από 10—15 δρ. των πύλων αναλόγως προς τα ύλικά. Η εργασία είναι έντελής, παραδίδεται δε και τάχιστα ήδη μετά την πρόσληψιν και δευτέρως κοπτήρας. Διεύθυνσις: Όδός Σκούφου αριθ. 7. Παράλληλος και μεταξύ των οδών Νίκης και Βουλής.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μπιφτέκια. Το μπιφτέκι γίνεται από το φιλέτο, από την ώμοπλάτην ή από τόν μηρόν του ζώου. Δέν πρέπει να είναι πολύ χονδρόν, και πρέπει να είναι άπαχόν. Το ψήνεται εις φωτιάν από ξυλάνθρακας, άρκετά ζωηράν, και επί έσχάρου ύψους 7—8 centimetres έπάνω από την φωτιάν. Λαδόνετε και αλατίζετε το μπιφτέκι σας, άφου το κτυπήσητε ολίγον διά να άπλώση. Όταν ή σχάρα είναι ζεστή, την σκουπίζετε και θέτετε έπάνω τα μπιφτέκια σας, τα όποια άφίνετε 3—4 λεπτά, αναλόγως της πυκνότητός των. Τα γυρίζετε και όταν ίδητε να άνέωχωνται εις την ψημένην ήδη έπιφάνειαν 2—3 σταγόνες αίμα, το άποσύρετε από την φωτιάν, με το πηρούνι πλαγίως, χωρίς να καρφώσετε, διότι θα χύση τόν χυμόν του. Γίνονται και τηγανιτά τα μπιφτέκια, αλλά τότε όχι εις ζωηράν φωτιάν. Πολλοί τρώγουν μπιφτέκια. αλλά ολίγοι ειςεύρουσιν να τα ψήνουν. Μελιτζάνες γαρνιτούρα. Αί τελευταίαί της έποχής αυτής είναι γλυκύτεραι. Τας κόπτετε όριζοντίως εις δύο. Αφαιρείται άρκετήν φύλλα. Την αφαιρείσταν ψιλοκόπτετε, ως και ολίγο καρότο και μαϊντανό. Τα ψήνετε με πάχος χαίρινον, προσθέτετε ψιλοκομένον σκόρδο, μαϊντανό, γαλέτα και ολίγην ντομάτα. Ίδιαιτέρως τηγανίζετε της μελιτζάνες. Έπειτα τας χαπλώνετε εις την καράβινα, γεμίζετε το κενόν έκάστης με τα έτοιμασθέντα, στρώνετε και δεύτερον πα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΚΛΕΙΔΙΟΝ

«Ω! το μίσος! εις την ζωήν μου το είδα μίαν φοράν εκ του πλησίον, το άληθές, το σιωπηλόν, το όποιον περιμένει έτη διά να κορσθή, και χαίρει διά τας τερατώδεις εκδικήσεις, τας όποιας προστοιμάζει. Όλη ή παιδική μου ηλικία είναι ένωμένη με την άνίμνησιν δύο συντόδρων του Hubert de Pleucadine και του Rodolphe d'Arvan. Μαζή έκίμαμεν τας σπουδάς μας μέχρι τέλους και ήγάπων τόν τόν ώχρόν και άσθενικόν Hubert, όσον τόν ζωηρόν και δυνατόν Rodolphe.

Έπειτα ο βίος έχώρισε έπίστρεψαν εις την πατρίδα των εις το βίθος του Morbihan. Κατ' αρχάς μάς ήνωσε τακτική άλληλογραφία, ή όποια ολίγον κατ' ολίγον έγένετο άραιοτέρα και τέλος διεκόπη και δέν ήκουσα να γίνεται πλέον λόγος δι' αυτούς.

Το παρελθόν έτος κατ' το διάστημα του ταξιδίου μου εις την Βρετάνην, τους επανείδον. Κατοικοϋν δύο πύργους γειτονικούς και καθ' έκαστην έπέβραν συναντώνται ή εις του ενός ή εις του άλλου την κατοικίαν κατ' την ώραν του δείπνου και περνούσιν μαζή την βραδιά των.

Το δείπνον κατ' την ήμέραν αυτήν έγένετο εις τόν πύργον του Hubert εις μίαν ύψηλήν αίθουσαν. Έφάγαμεν, έπίαμεν και ώμιλήσαμεν πολύ κατ' την ώραν του καφέ είπον:

— Άκουσε, Hubert, πρό τινων έτών έδιόχασα την είδησιν του γάμου ενός Pleucadine... Μήπως ήτο ο ίδιός σου;

Βαρέει σιωπή διεδέχθη τους λόγους μου. Ο Hubert με τους άγκωνας άκουμισμένους επί της τραπέζης εκράτες μεταξύ των χειρών του το ώχρόν πρόσωπόν του. Έπειτα έμειδιάσε ψυχρά και με φωνήν σχεδόν άδιάφορον, εις την όποιαν διέκρινε κανείς κάποιον τρόπον, μου άπεκρίθη:

τον, προσθέτετε πάχος και επί τέλους τας βάζετε εις ολίγην φωτιάν έπάνω και κάτω. Όταν είναι έτοιμα κτυπάτε 3—4 αυγά τα δένετε εις κρέμαν και σκεπάζετε της μελιτζάνες σας.

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ν. ΜΑΓΚΟΥ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ός προείπομεν εις το φύλλον της προπαρελθούσης Κυριακής το καλλίτερον και εκλεκτότερα κομμένον κρέας πωλείται εις το κρεοπωλείον το έντελώς Ευρωπαϊκόν των κ. κ. Ν. Μάγκου και Γαλανοπούλου, το κείμενον εις την βορειοανατολικήν πλευράν της Νέας Άγοράς.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Έπί της Όδοϋ Γ' Σεπτεμβρίου αρ. 22.

Εις τουτο πωλοϋνται: γάλα γνήσιον, βούτυρον κωπόν και φαγητόϋ, κρέμα, αυγά, κλπ. Προμηθεύει δε τοιαύτα και εις τας οικογένειας, γινομένης της διαμονής κατ' οίκον τακτικώς δις της ήμέρας. Η τάξις, ή εθηνία και ή καλή ποιότης, αίτινες ύπάρχουσι εις όλα τα καταστήματα του κ. Γ. Γουλιέλμου, είναι τέφερόδια και αί έγγυήσεις, και του έου τουτου καταστήματος αυτού.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΓΕΝΟΒΕΛΗΣ

Το γνωστόν κατάστημα φιλικών του κ. Ν. Γενοβέλη μετεκομίσθη αδεήθεν και πάλιν επί της οδοϋ Έρμού αρ. 63. Έπεξέτεινε την κώκλον των έμπορευμάτων του, ώστε όλα τα είδη των φιλικών διά κυρίας και παιδία, αλλά και εκλεκτών σουρά και βέλλων και καλτσών άνδρικών και γυναικείων και όμπρελών, π'ν ότι τέλος άποτελεί πλήρες εξάρτημα της ένδύμασις εύρίσκειται εις το κατάστημα τουτο εξόγως καλλίστητον, άρίστης ποιότητος και εις τιμάς πολύ εύθηνάς.

— Ητο ο ίδιός μου. Μίαν και μόνην φοράν ήγάπησα εις την ζωήν μου και αυτή, την όποίαν ήγάπησα έγινε σύζυγός μου. Είμεθα πολύ εύτυχείς ή Edith και εγώ... Ένθυμείσται Rodolphe, πόσον ήμεθα εύτυχείς; ήτο τόσον ώραία και την ήγάπων τόσον. Με ήγάπα πολύ και αυτή κατ' αρχάς, με θερμοτάτον και άληθή έρωτα, και εγώ την ήγάπων... σχεδόν την έλάτρευα ως Παναγίαν. Μετά τινι καιρόν ήναγκάσθη να άπουσιάζω δι' έξ μηνίς και όταν επέστρεψα με έλαβε κατ' μέρος και ίδου τα περιόδοις πράγματα τα όποια μου είπε:

— Hubert, δέν σε άγαπώ πλέον.

«Και το είπε ήσύχως, ένώ με έβλεπε μέσα εις τα μάτια, χωρίς οίκτον» έπρόσθεσεν άκόμη:

— Άγαπώ άλλον με όλην την δύναμιν της ψυχής μου, άκούς, άγαπώ άλλον.

«Είχε τρελλαθή; Το βλέμμα της είχε κάτι το πολύ άνήσυχον και ή φωνή της το πολύ παράδοξον. Ησθανόμην ότι ώμίλει π'ρά την θέλησίν της, ή υπό την επήρειαν έσωτερικής δυνάμεως ίσχυροτάτης. Έπεθύμουσιν να την φονεύσω και θαως ήρχισα να κλαίω και άληθώς δέν ήδυνάμην να πιστεύσω ότι ήτο άληθές. Όχι! μου ήτο άδύνατον να το πιστεύσω. Άλλ' αυτή άπεμάκρυνε τα χέρια μου και μου είπε με κωκίαν»

— Δέν είναι ώρα διά να κλαίης. Ηδυνάμην να σε άπατώ, ως τότεί άλλαι. Άλλ' είμαι τιμία και μέχρι της στιγμής αυτής μόνον ή καρδιά μου ήμάρτησεν. Ηδυνάμην να σε διαξυγθώ, αλλά δέν θέλω να σε υποβάλλω εις την άνιαρτέτητα τοιούτου σκανδάλου. Ένωώ ότι αυτό σε κάμνει τρελλόν. Άλλ' έβασανίσθη πολύ και εγώ και έσκέφθη την ήμέρας και έβδομάδας ολοκλήρους πώς να θεραπευθώ από το πάθος αυτό. Τίποτε. Είνε λοιπόν άδύνατον να ζήσω πλέον μαζή σου και θέλω να ζήσω μαζή του. Έπειδή όμως έβόμαι το όνομά σου και δέν πρέπει να κηλιδωθή και ή τιμή σου εξ αίτίας μου, ίδου τί σου προτείνω.

«Και μου έκαμε αυτήν την άπίστευτον, την κριταπληκτικήν πρότασιν:

«Και μου έκαμε αυτήν την άπίστευτον, την κριταπληκτικήν πρότασιν: α - ε - ι - ο - υ - φ - α - ω - ... κοροκορε κολά, τα τρεσπεριώ διαδιπέ-

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Κ. ΦΩΣΤΗΡΑ

55 — Όδος Σταδίου — 55

Ἡ μεγάλη παραγγελία δερμάτων, ἣτις ἐλήφθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν κ. Φωστῆρα νὰ ὑποβιβάσῃ τὰς τιμὰς τῶν γυναικείων ὑποδημάτων ὡς ἑξῆς:

	Τιμὰὶ πλαιαὶ	νέαι
Βότες ἐκ Σεβρώ... Δρ.	28.—	Δρ. 20.—
» » Σαγρέ... »	25.—	» 18.—
» » Τελατινίου »	28.—	» 20.—
Σάννες ἐκ Σεβρώ... »	20.—	» 16.—
» » Σαγρέ... »	18.—	» 15.—
Γόβες ἐκ Σεβρώ... »	18.—	» 15.—

ΕΓΧΩΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΑ

ΝΩΠΑ ΟΣΠΡΙΑ ΚΑΙ ΝΩΠΙΑ ΟΠΩΡΑΙ

Νικολάου Μ. Αθανασίου

Βραβευθέντα ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν Ὀλυμπίων 1888.

Όδος Ὁμήρου—Πάροδος Σταδίου ἀρ. 1.

Ἐπιτηδεύονται: Βερούκοκκα, Ροδάκινα, Νεραντζίκια, Μαρμελάτες, Μαρμελάτα Βερούκοκκο, διὰ παγωτό, Χυμὸς Φρόουλα, Οὐσία Ροδάκινο, Ζελέδες, Κυδώνι, Ζελέ Μῆλο, Βύσσινο, Τουρισιὰ Κάπαρες, Ἀγγουράκια, Ἐλιές, Χορταρικά διατηρημένα, Μπιζέλια, Σπαράγγια, Μπάμιες, Μελζάνες Ἡμάι, Ἀγκινάρες πάτους, Φασολάκια, Τομάτες, Χυμὸς τομάτας Χοιρομέρια Γλώσσες καπνιστῆς κτλ.

θανα... ἐὰν θέλῃς νὰ φυλάξῃς ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ ὑποδείξω, οὐδεὶς θὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπάτην. Ὁ οἰκογενειακὸς μας τάφος εἶνε εὐρύχωρος καὶ ἀπόκεντρος. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν θὰ στείλῃς τὸ κλειδίον εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου θὰ εὔρῃς τὸ ὄνομα, μετὰ τὸν θάνατόν μου, γραμμένον ἐπάνω εἰς ἕνα χαρτί, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ συρτάριον...

Ἴδου τὶ μοῦ ἐπρότεινε, ἀγαπητέ μου. Ἀληθῶς αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ φαντασθῇ παρὰ μίαν γυναῖκα ἢ ὁποία ἦτο τυφλωμένη ὡς αὐτὴ ἀπὸ τὸ πάθος! Ἡ Edith, ἡ χαριτωμένη καὶ γλυκεῖα παρθένος νὰ προσφέρῃ τοιοῦτου εἶδους λέξεις. καὶ μετὰ τοιαύτην θέλῃσιν, καὶ μετὰ τοιαύτην θηριώδη μανίαν! Καὶ ἡσθάνομην ὅτι εἶχε προετοιμάσει ὅλα αὐτὰ μετὰ ἀγάπην, πράγμα δυνατόν καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξηρητᾶτο ὅλη τῆς ἡ εὐτυχία, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῶ... χωρὶς αὐτὸ θὰ ἔφευγε καὶ θὰ ἔξῃ μαζὶ του καὶ τίποτε δὲν θὰ τὴν ἠμποδίζε, εἶχον τὴν βεβαιότητα. Τότε... τότε ἐδέχθην. Τὸν ἐκύτταξα κατάπληκτος. Ἦτο ἡσυχότατος, ἐγέμισε τὴν πίπα του τὴν ἀναψὲ καὶ ἐπανελάβε μετὰ ἐλαφρότητα:

«Μὰ τὴν πίστη μου, ναί, ἐδέχθην. Τί νὰ κάμω! δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσω» θὰ ἔφευγε. Ἦτο τὸ μόνον καταφύγιον καὶ ἔπρεπε τὸ μυστικὸν νὰ γείνη μεταξύ μας, μεταξύ ἐμοῦ, ἐκεῖνης καὶ ἐκεῖνου. Καὶ ἀπέθανε, ἀπέθανε ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν συμφορῆσιν. Ἀπὸ λεπτότητα διὰ τὴν ἀπελπισίαν μου μετὰ ἄρησαν νὰ μείνω τὴν νύκτα μόνος πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν κλείσω εἰς τὸ φέρετρόν τῆς. Καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς διεσκέδαζον πολὺ, ἐγελοῦσαμεν πολὺ ἐκεῖνη καὶ ἐγώ, τὸ μικρὸ αὐτὸ παιγνίδι μᾶς ἐφαίνετο κωμικόν. Εἰς τὴν τιμὴν μου δὲν εἶχον τίποτε νὰ τὴν μεμφθῶ καὶ ὁ ἀποχαιρετισμὸς μᾶς ἔγεινε χωρὶς ὀργήν.

«— Σὲ συγχωρῶ, τῆς εἶπον.

Ἐκάρφωσα τὸ φέρετρον μετὰ πολλὴν προσοχὴν, χωρὶς νὰ λησμονήσω οὔτε ἕνα καρφίον.

Ἡ κηδεὶα ἔγεινε ὑπῆρξε πολὺ λυπηρὰ, ἐνθυμῆσαι Rodolphe; Ἡ λύπη μου ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, λύπη σιωπηλὴ, χωρὶς δάκρυα. Τὴν ἐκατέβασαν εἰς τὸν τάφον καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκλείσα τὴν θύραν καὶ ἔλαβα τὸ κλειδίον μαζὶ μου.

Ἐκείνη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μου.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

Όδος Πανεπιστημίου. Ἀπέναντι οἴκλου Κούππα.

Ἡ τελειότης τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης ἔφθασεν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Γιαννάκη εἰς περιωπὴν ἐπίζηλον. Δὲν εἶνε μόνον τεχνικῶς κατασκευασμέναι αἱ τοῦρται καὶ οἱ πύργοι οἱ σακχαρίνοι καὶ τὰ γλυκύσματα τῶν τριψιδῶν καὶ τὰ κέικ, ἀλλὰ ἔχουν καὶ ὕλικά ἄριστα.

Οἱ σακχαρόπηκτοι δὲ καρποί του εἶνε ἀπαράμιλλοι. Τὰ κάστανα ἰδίως à la vanille, τὰ τυλιγμένα εἰς τὰ χρυσαῖα χαρτάκια, τὰ κάστανα, τὰ ὁποῖα διατηροῦν ὅλην τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ ἄρωμα, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν κατασκευάζονται τόσο τέλεια.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ἐποδηματοποιὸς τῆς Αὐλῆς

Ὁ Τσάμης καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόρμας Παρισίων διὰ ὑποδυμάτια τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων κυριῶν καὶ κυριῶν. Τὰ δέρματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστεύτως, ὡς ἀπὸ μετάξι κατασκευασμένα ἔφερε καὶ ἀτάξια διαφόρων χρωμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄχαρα καὶ ἄσχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνωρίστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

Ἡ γέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ, ὡς νὰ εἶχε τελειώσει ἡ περιπέτεια.

— Ἐ! λοιπόν; τοῦ εἶπον ὀλίγον ὠργισμένος. Καὶ τὸ κλειδί;

— Ποιὸ κλειδί;

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσκέπτετο καὶ μετ' ὀλίγον εἶπεν: Ἄ! ναί, τὸ κλειδί τοῦ τάφου... μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁμολογῶ ὅτι εὐρέθην πολὺ στενοχωρημένος. Φαντάσου ὅτι οὐδέποτε ἠδυνήθην νὰ εὔρω τὸ χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυναῖκά μου εἶχε γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Εἶχεν ἄρ' ἂν γένησιν αὐτὴν τὴν συμφωνίαν μας; εἶχον κακῶς ἐννοήσει; Ἦμουν πολὺ λυπημένος... εἰς ποῖον νὰ στείλω τὸ κατρημένον αὐτὸ κλειδί; Ἐσκέφθην ὅτι εἶχον ἴσως συνεννοήσῃ μεταξύ των καὶ καθ' ἑκάστην ἐπερίμενα τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Κανεὶς δὲν ἦλθε...

Τὴν ἀπόλυτον σιωπὴν ἐτάραξεν ἕνας ῥόγχος. Ἐκύτταξα τὸν Rodolphe. Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐπρόφερε λέξεις ἀκαταλήπτους. Τότε ἀποτόμως ἐννόησα τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν; Θεέ μου! ἦτο δυνατόν; Ἐν τούτοις ὁ Hubert τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔλεγεν ἡσυχα, ἡσυχα:

«— Τί τρέχει, ἀγαπητέ Rodolphe; Ἄ! ἀλήθεια, δὲν σοῦ διηγήθην αὐτὸ, ἐφοβήθην μήπως σέ λυπήσω, τὴν ἡγάπησιν καὶ σὺ πολὺ... καὶ ἦσο τόσο καλὸς μαζὶ μου. Μετὰ πρηγόμενος καὶ ἤρχετο καθ' ἑκάστην νὰ ἐνώνῃς τὰ δάκρυά σου μετὰ τὰ ἰδικά μου...» Τὸν ἐκύτταξε μετὰ τὰ ἄγρια μάτια του καὶ τὸ μικρὸν σῶμά του ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ καταβληθέντος κολοσσοῦ. Καὶ εἶπε:

— Ἄκουσε, Rodolphe, ἔχω μίαν ὑπηρεσίαν νὰ σοῦ ζητήσω. Ἐως τώρα εἶχον τὴν δύναμιν νὰ φυλάξω τὸ κλειδί, ἀλλ' ἀληθῶς αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη μετὰ ἐνοχλεῖ... καὶ ἔπειτα ἀρκετὸν καιρὸν ἐπερίμενα... κράτησέ το Θεέ μου;

Παρεμέρισε τὰς πτυχὰς τοῦ ὑποκαμίσου του. Εἰς τὸν λαιμόν του, εἰς τὸ ἄκρον μῖα ἄλυσσίδας ἐπὶν εἰς τὸ δερμα, ἐκρέματο ἕνα μικρὸ κλειδί, κατακουρασμένον, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος.

(Maurice Leblanc)

Εἰρήνη Νικολαίδου